

Ranní teploty se navzdory ročnímu období pohybovaly okolo deseti stupňů a po včerejším dešti nebylo ani památky. Marek by kolo vytáhl, i kdyby bylo na nule, ale musel uznat, že takhle je trénink mnohem příjemnější. Za čtrnáct dnů ho čekal první letošní závod, a on tvrdě pracoval na fyzičce.

Chtěl vyhrát. Moc. Mimo jiné kvůli tomu, aby udělal dojem na tu luxusní instruktorku spinningu, na který docházel celou zimu. O cyklistických závodech věděla a slíbila, že se přijde podívat. Takže musí zabodovat!

Vynesl ze sklepní kóje bicykl, nasadil si helmu a sjel na silnici. Propletl se ulicemi, v tuto hodinu ještě skoro prázdnými, a zamířil na cyklostezku. Protínala zahrádkářskou kolonii, a pak vedla dál podél lesa a polí. Pro účely tréninku byla ideální. Téměř bez zatáček, s hladkým povrchem a v rovinatém terénu.

Tohle kolečko si poslední týdny dával každý den před odchodem do práce. Nebylo extra dlouhé, ale stačilo. Další, mnohem náročnější, ho pak čekalo navečer. Dodržoval přísný režim, protože jeho snem bylo stát se jednou mistrem republiky.

Talent měl, vytrvalost také, a odhodlání mu rovněž nechybělo. Nedávno oslavil třiadvacet, ale stačil už nasbírat pěknou řádku medailí. Postupoval stále výš, a třebaže se momentálně neobešel bez zaměstnání, věřil, že jednou ho cyklistika bude živit.

Dorazil na rozcestí, kde se jeho trasa půlila. Seskočil z kola, obhlédl tachometr a s hrdostí zjistil, že ujetý úsek zdolal o deset vteřin rychleji, než včera. Spokojeně se zasmál. Dokáže to – určitě dosáhne na nejvyšší metu!

Vytáhl láhev s iontovým nápojem, spolykal téměř polovinu jejího obsahu, a vrátil ji do držáku. Už se chtěl vydat na zpáteční cestu a zlomit rekord, když ho zarazila krvavá šmouha na oprýskaném plotovém sloupku u jedné z mrňavých zahrádek. Další rudé stopy objevil na chodníčku, který vedl k zahradní chatce.

Zůstal na ně zaraženě civět.

Krvácelo tu zvíře, nebo člověk? Uvažoval.

Třeba někdo potřebuje pomoc? Krev nebyla úplně čerstvá, ale příliš stará taky ne: alespoň podle Markova odhadu. Jako křesťan byl vždy ochoten pomoci druhým, a ani teď nedokázal jen tak odjet. Když nic jiného, aspoň se podívá, jestli je všechno v pořádku. Přinejhorším ho někdo seřve, že se plete do věcí, po kterých mu nic není.

Opřel kolo o plot, drcl do branky a vydal se ke stavení. To podle všeho sloužilo nejen k uložení náradí, ale i k občasnému přespání – mělo komín a obytný prostor ve štítu. Působilo sice omšele, nikoli však opuštěně. Někdo ho udržoval.

Zaklepal, a když se nic nezvalo, stiskl kliku. Trochu ho překvapilo, že není zamčeno. Přestoupil práh: uvnitř panovalo přítmí a Markovi chvíli trvalo, než se rozkoukal. Odkášlal si. „Dobrý den! Je tady někdo?“ zavolal nejistě.

Odpověď bylo pouze ticho. Ještě pár vteřin váhal, ale nakonec s odhodláním pokročil dál do místnosti.

Aniž tušil proč, po zádech mu přeběhl mráz. Měl nejasný dojem, že je tady něco špatně, jen nevěděl, o čem jde. To tajemné *cosi* viselo ve vzduchu. Zatuchlina? Tu bezesporu cítil, ale neděsila ho. Stopy lidského potu? Možná. Pach krve? Snad...

No jo... Jak vlastně voní krev? Napadlo ho.

A pak ji spatřil. Dívku... nebo spíš její zubožené ostatky.

Nejprve ztuhl jako socha, a pak instinktivně uskočil stranou. Při tom nekoordinovaném pohybu se loktem tvrdě uhodil do zdi a nejspíš si ho pohmoždil. Případné zranění teď ale nebylo podstatné. Vlastně na něm vůbec nezáleželo.

Ačkoli by nejraději ze všeho vzal nohy na ramena a utekl, nedokázal ani za nic odtrhnout zrak od hrůzné podívané, která se před ním otevřela. Jako by ho vtáhla do sebe a zhypnotizovala.

Tohle není možné!

Určitě má halucinace!

Tak strašné věci přece existují jenom ve filmech, ne snad? Copak může být nějaká lidská bytost schopná provést druhé něco tak příšerného?

Trvalo mu několik minut, než uvěřil, že to co vidí, je opravdu skutečnost... Teprve potom se pod ním podlomila kolena.

Zavřeštění smartphone – jinak by ten zvuk nenazvala – Ninu vmžiku vymrštilo do sedu. Nejdříve ji probudí erotický sen, a po pár hodinách zase telefon?! Zkrátka: když se daří, tak se daří. Mrkla na hodiny - bylo téměř půl sedmé. Normálně by touhle dobou vstávala, ale noční bdění vykonalo své. Spala jako zabitá.

Popadla mobil, a když zjistila, že hovor je pracovní, okamžitě ho přijala. „Ano?“

„Máte případ, kapitánko,“ hlásila mladá žena z dispečinku. „Vražda v západní zahrádkářské kolonii.“

„A kruci,“ ucedila a vyskočila z postele. „Pošlete mi souřadnice, hned tam jedu.“ Bleskově se oblékla, projela vlasy kartáčem a vyčistila si zuby. Zkrášlováním se nezdržovala a seběhla dolů, kde nakoukla do kuchyně.

„Mami?“

Marie už byla jistě dávno vzhůru, protože místnost voněla kávou, ale nejspíš si ji šla vypít někam jinam. Vykoukla oknem, a spatřila mámu sedět s knihou a šálkem v ratanovém křesílku pod pergolou. Jasná obloha a bezvětrí ji vylákaly na čerstvý vzduch, který milovala. Nina si nazula boty, popadla klíče a opustila dům.

„Dobré ráno,“ zavolala, když se ocitla na dvorku. Marie byla zjevně zabraná do románu, protože sebou lehce trhla.

„Dobré,“ otočila se k dceři a přejela ji rychlým pohledem. „Koukám, že jdeš dneska dřív. Něco v práci?“

„Bingo,“ přikývla. „Vypravíš prosím Zorku do školy? Vím, že jsem hrozná, ale tohle nepočká. Máme další vraždu.“

„Ne...!“ Máma upustila knihu a chytila se za srdce. „Ježíši, to mi snad ani neříkej!“

„Beztak by ses to dozvěděla z novin,“ pokrčila Nina rameny.

„No jo... já vím. A se Zorkou si nedělej starosti, samozřejmě se o ni postarám. Dávej na sebe pozor, ano?“ zadívala se starostlivě do dceřina obličeje.

„O mě se bát nemusíš. Já nosím bouchačku a neexistuje nikdo, kdo by mi dokázal ublížit. Víš přece, že jsem železná lady,“ obrátila máminy obavy v žert.

Zabralo to: Marie zakoulela očima. „Že ty nikdy nepřestaneš vtipkovat. To máš po tátovi, je úplně stejný.“

„Humor nikdy neuškodí, i když právě teď mi do smíchu není. Jestli ve městě řadí vraždící maniak, co za sebou dobře zametá stopy, bude celé oddělení čtyřadvacet hodin denně a sedm dní v týdnu na nohou. Což není stížnost, práce mi nevadí. Jde spíš o Zorku, už teď jsem věčně pryč.“

„Zorka je zvyklá. A určitě nepůjde o setrvalý stav. Jsem si jistá, že toho člověka rychle chytíte a všechny absence jí vynahradíš.“

„Kéž by. Tak já letím, pa!“

Ženy na sebe mávly a poslaly si vzdušný polibek.

Na místě, kde došlo k novému zločinu, už parkovalo několik aut. Jeden z policistů Nině sdělil, že na patologa ještě čekají, ale vysokou postavu kapitána Seidla rozpoznala už z dálky. Ten si pospíšil! Napadlo ji. A rovnou vykročila jeho směrem. „Ahoj,“ pozdravila. „Nečekala bych, že tady budeš přede mnou.“

„Čau,“ odpověděl a přimhouřil oči. „To víš, my chlapi z domu po ránu vypadneme raz dva. Nepotřebujeme se přibarvovat ani vylepšovat.“

„Ha, ha!“ ušklíbla se. „Jestli těch sexistických plků nenecháš, vlastnoručně tě vykastruju,“ pohrozila mu pak.

„Vždyť jsem nic neřekl!“ odvětil ledabyle. „Á propos, víš, proč se ženské voní a malují?“

„Nevím a od tebe ani vědět nechci.“

„Stejně ti to povím: protože jsou ošklivé a smrdí!“ zasmál se.

Obrátila oči v sloup. „Vážně velmi, velmi vtipné! Jestli ze sebe hodláš sypat podobná moudra dlouhodobě, tak se připrav na to, že tě Martin přeloží. Je mi fuk, že nechce dělat personální změny. Přesvědčím ho, aby tě šoupl na dopravku!“

Štěpán se rozesmál. „Na to nemáš.“

Bože, ten chlap je nesnesitelný! Zaúpěla v duchu. Mám já tohle zapotřebí? Utíkat za Martinem se stížnostmi sice nehodlala – už z principu - ale představa, že se Seidla a jeho bonmotů zbaví, byla příjemná. „To tvoje sebevědomí ti jednou podrazí nohy, hochu,“ odsekla teď.

„Jsi snad věstkyně?“

„Ne,“ zavrčela. „Sudička!“

Znovu vyprskl smíchy. „Tak to si asi opravdu začnu dávat pozor.“

„Měl bys. A už dost nesmyslů. K čemu tady došlo?“

„Celkem drsný mord. Mladá holka - někdo na ní ošklivě zapracoval. Je zmlácená, pořezaná a stoprocentně znásilněná. Bohužel dost drasticky. Zdá se, že v té chatce žila: jsou tam její osobní věci, oblečení a tak. Jo, a soudní je už pryč na cestě.“

„Přijede doktor Kolek?“

„Tak to netuším. Proč?“

„Je hodně dobrý.“ Nic víc neřekla a vykročila k zahradnímu domku. Úžasné bydlení pro mladou dívku, pomyslela si, zatímco ho obhlížela. Oprýskaná omítka, dřevěná okna s olupujícím se lakem, ani hrbolatý kamenný chodníček na ni valný dojem neudělaly. Okenní tabulky byly sice umyté, ale maličké a popraskané. Sem by se hodila spíš partička bezdomovců, usoudila Nina, než vstoupila dovnitř.

Nevelká místnost působila stejně nesympaticky, jako exteriér chatky. Nesourodému nábytku sekundovalo zastaralé zařízení v podobě železného dřezu a dvou plotýnkového vaříče na propan butan. Celkové ošuntělosti nepomohla ani snaha o jakýs takýs úklid.

Nina přistoupila k mrtvé a sedla si na paty. Srdce jí sevřel soucit. Té dívce nemohlo být víc než dvacet, jak usoudila podle hladké kůže a lesklých vlasů. Slepé, vytržštěné oči zíraly ke stropu, a ačkoli už nemohly vyjádřit žádné emoce, Nina z nich vyčetla obrovskou hrůzu, bolest a beznaděj.

Z pootevřených úst oběti trčel cár látky - nepochybně roubík, kterým chtěl pachatel při mučení ztlumit její výkřiky. Nina tiše, šťavnatě zaklela, a pokračovala v ohledávání.

Zkrvavený obličej pokrýval nespočet řezných ranek, hlubokých i mělkých. Možná měly zavražděnou přimět ke spolupráci? Nebo šlo o rafinovanou formu ubližování? Záměrné zohavení - zvláště v případě ženy – je neskutečně zruďné, běželo Nině hlavou. Proč jí to sakra udělal?

Vrah ovšem zašel mnohem dál....

Oběť byla zcela obnažená – opodál leželo roztrhané a krví nasáklé negligé. Sexuální povaha činu byla zjevná na první pohled. Některé části těla hyzdily narudlé podlitiny, které se už nikdy nezahojí. Dlouhé, nádherně modelované nohy pachatel naaranžoval do lascivní pozice – nikomu tak nemohlo ujít, v jakém stavu je dívčino přirození. Nině se zachtělo zvracet.

Kdyby se teď ten zabijácký parchant ocitl v jejím dosahu, bez váhání by mu ustřelila varlata, a hned nato uřízla penis. A žádná závěrečná kulka do hlavy, kdepak! Smrt vykrvácením je pro takovou bestii ještě málo.

Znovu si prohlédla tuhnoucí tělo. Tohle musel udělat vyšinutý psychopat s těžkou sexuální úchylkou. Bez debat.

„Strašné, vid’?“

Vůbec nezaznamenala, že Štěpán už bůhvíjak dlouho stojí za ní. Neslyšela ho ani přicházet. Nyní zvedla hlavu.

„Dost. Viděla jsem i děsivější věci, ale stejně... Je tak mladá! Měla před sebou celý život.“ Připomněla si svou sladkou, nevinnou dcerku a píchlo jí pod žebry. Svět je plný zla a nebezpečí! Co kdyby někdo takhle ublížil jejímu dítěti?

Ne! Na to nesmíš myslet! Přikázala si. Zorka je v pořádku a nic jí nehrozí. A ty teď musíš dopadnout vraha tohoto děvčete a postarat o to, aby shnil ve vězení. Štěpán právě reagoval na její poznámku, a tak se postavila.

„Je to smutné, máš pravdu,“ shlédl k mrtvé. „Můžeš vyřešit desítky vražd a mít extra silný žaludek, ale nad lidskou brutalitou ti občas zůstane stát rozum.“

Pohlédla k zemi. „Jo. Právě mě napadlo, co bych tomu hajzlovi, který ji má na svědomí, udělala.“

„Počítám, že nešlo o zaklapnutí pout,“ odušil Seidl lakonicky.

„V žádném případě.“

„A nejspíš se to úzce týkalo jeho pánské výbavy, je to tak?“

„Trefa. Bohužel si o podobné odplatě můžu nechat jenom zdát.“

„Někdy je nevýhoda stát na straně zákona, nemyslíš?“

„Zub za zub je metoda, která má nesporné plusy,“ přikývla. Štěpán už však nestačil odpovédět, protože dveře vyplnila urostlá postava doktora Kolka.

„Zdravíčko, přátelé!“ zazubil se.

„Nazdar. Ten smích tě rychle přejde,“ obrátila se k němu Nina.

„Copak?“

„Uvidíš sám. Mimochodem, tohle je můj nový parťák, kapitán Seidl. Štěpáne, představuju ti Luboše Kolka, lékaře ze soudního. Nejlepšího z nejlepších.“

„Ach! Že ty po mně budeš něco chtít?“ zamrkal patolog, načež si muži potřásli rukama.

„Minimálně co nejrychlejší dodání pitevní zprávy.“ Nina ustoupila stranou, aby doktorovi uvolnila výhled na tělo.

„Potěš pánbůh,“ pokýval krátce a zcela věcně hlavou. „Někdy mě voláte k pěkným lahůdkám, jen co je pravda.“

„Stížnosti adresuj pachateli,“ odtušila Nina.

„Rád, pokud na něj máš telefon.“

„Tak ten by nám přišel vhod,“ zapojil se do hovoru Štěpán. „No, necháme vás pracovat a porozhlédneme se tady,“ rozhodl potom.

„Díky,“ přikývl doktor, přistoupil k mrtvé a poklekl na jedno koleno. Bystré oči za skly brýlí soustředěně obhlížely každý detail. Z jeho tváře čísel čistě profesionální zájem – neobjevila se v ní ani špetka zděšení. Zvyk je zkrátka želená košile...

„No, na první pohled bych řekl, že ji neznásilnil klasicky – tedy souloží. Nebo možná na začátku. Takováto zranění jí musel způsobit nějaký předmět... a vibrátor to stoprocentně nebyl.“

„Bestie!“ ucedil kapitán.

„Jo, to sedí,“ odtušil patolog. „Až si později udělám snímky a prohlédnu ji na stole, budu chytřejší.“

Nina se Štěpánem ustoupili stranou, aby mu nebrali světlo. Nechtěli překážet ani technikům, kteří postupně zaplňovali hlavní obytný prostor a pídili se po stopách. Místo toho vystoupali po příkrých schodech do patra.

Vešel se sem jen miniaturní pokojík s úzkou postelí a dvěma skříněmi. Právě v těch měla zavražděná uložené šatstvo a další věci. Oba policisté se pustili do jejich prohlídky a záhy pochopili, že mrtvá žila tak trochu na hraně.

„Mrkni na tohle.“ Kapitán otevřel krabici, ve které se skvěla přehlídka erotických pomůcek. Většina z nich sloužila k drsnějším hrátkám – byly tu bičíky, důtky anebo bondáže.

„Asi ji bavilo sado-maso,“ vyšpulila Nina spodní ret. „Dám ale ruku do ohně, že nezemřela při nepovedeném rande.“

„To jistě ne,“ souhlasil Štěpán a vysunul další karton. Když sundal víko, vykoukla na ně zásoba kondomů – muselo jich být nejméně padesát. „A sakra!“ hvízd. „Tomu říkám opatrnost. Jak často asi souložila, když potřebovala takovou hromadu gum?“

„Rozhodně častěji než já,“ usoudila suše Nina. Pak otevřela zásuvku ve spodní části skříně a prohrábla její obsah. Roztřepala jeden kousek krajkového prádla, uznale pokývala hlavou a sáhla po dalším. Ten byl pro změnu z průsvitného šifonu, ovšem stejně rafinovaného stříhu. „Tohle určitě neměla na spaní,“ zamumlala. Šuplík byl plný vyzývavých košilek a soupraviček, jejichž účel byl jasný: zapůsobit na mužské libido.

„Hele, co jsem našel,“ otočil se k ní Štěpán. V ruce držel malý diář a listoval stránkami. „Zapisovala si schůzky. Měla jich docela dost, vždycky po hodině. Konkrétní jména sice neuvádí, ale poslouchej: třeba „pan-naplácej mi“. Pak je tady taky „impouš“, „rychlovkář“ anebo „kuřmen“... Co když se živila jako prostitutka?“ nadhodil.

„Kradeš mi myšlenky,“ přikývla a zamávala ve vzduchu černým negližé s flitry. „Teoreticky mohla mít zálibu v divočejším sexu, přičemž její přítel miluje rajcovní prádelko, ale ten diář napovídá, že je to jinak. Podíváme se, jestli tady není větší hotovost anebo karta k účtu, kam si ta dívka ukládala peníze.“

„Pokud se živila prostitutou a provozovala ji v téhle chajdě, zajímalo by mě, jakou měla klientelu,“ obhlížel kapitán vlhkou omítku pod oknem. Pak přešel k lůžku, stáhl z něj deku i polštář a začal vytahovat matrace.

Nina mezitím pokračovala v průzkumu polic. Objevila běžné ženské potřeby: kosmetiku, pár kabelek a módních doplňků. Taky košík se sponkami a bižuterií. Už byla skoro hotová, když ve spodní přihrádce zahlédla krabičku od mobilu. Ležela úplně vzadu. Natáhla se pro ni a otevřela ji.

„No teda!“ obrátila se s vítězoslavným výrazem na Seidla. „Koukni! Jsou tady prachy, a nejenom to. Ta holka si zřejmě chtěla užívat naplno...“ Zatřepala malým pytlíkem s marihuanou. Druhý balíček byl zabalený mnohem pečlivěji – v tuhém papíře a alobalu. Když ho po chvilce zdolala, spatřila několik barevných čtverečků, pečlivě uložených ve staniolu. „Tohle vypadá na LSD,“ odhadovala.

Jelikož v posteli žádné užitečné důkazy nebyly, přistoupil kapitán k Nině – její nález ho logicky zaujal.

„Pěkné,“ potěžkal štůsek bankovek. Ani jeden z kriminalistů neměl velké pochybnosti, že jde o výdělky za sexuální služby.

„Musela se pohybovat ve společnosti feťáků a bůhvíjakých živlů. Kdoví, jestli to svinstvo taky neprodávala, stejně jako sebe. Suma sumárum se mohla namočít do pěkného průšvihů,“ zauvažoval Štěpán.

„A ten pak třeba vyústil v masakr, který máme o patro níž,“ doplnila Nina a odložila barevnou krabičku na parapet. Ráno se příliš nemýlila – na nudu teď rozhodně nebudou mít čas, naopak.

KAPITOLA 8.

Kriminalisté se nezastavili celý den, a do večera stačili nashromáždit slušnou dávku informací. Znali už totožnost oběti z chatky a rovněž věděli, že objekt patří otci jejího kamaráda. Jelikož ho léta nevyužíval a dívka hledala levné útočiště, opatřil jí bývalý spolužák klíče.

Zavražděná se jmenovala Lucie Knížková, bylo jí devatenáct a příležitostně pracovala v tetovacím salonu. Netajila se však ani tím, že si nechává platit za sex.

Rodiče kriminálce sdělili, že se od nich odstěhovala zhruba před rokem – vzájemné neshody nabíraly na obrátkách a rodinné soužití bylo den ode dne nesnesitelnější. Lucie nedokončila zdravotní školu – odešla z ní pár měsíců před maturitou. Chovala se naprosto

nezvladatelně, tropila výtržnosti a do ničeho si nenechala mluvit. Měla prý tvrdou hlavu a za svým šla bez ohledu na to, jestli tím ublíží někomu dalšímu.

Což se jí možná stalo osudným...

Nina a Štěpán chtěli následující den vyslechnout její kolegy z tatérského studia, a taky bývalého přítele, jistého Igora Kinského. Rodiče ho popsali jako nafoukaného frajírka, který neuměl slušně pozdravit a pravděpodobně distribuoval drogy. Odhadovali, že k fetování se Lucie dostala přes něj. Údajně spolu chodili jen pár měsíců, než ho pustila k vodě. Rozešli se ale v době, kdy už dcera nebydlela doma, takže neměli představu, jak rozchod probíhal. S Lucií se vídali sporadicky a jejich kontakty byly spíš telefonické. Volali si ale zřídka.

Když o tom Nina zpětně přemýšlela, vkrádal se jí do duše smutek. Luciina smrt byla v každém ohledu tragická a pochmurnost jejího skonu ještě podtrhovala zvláštní odtazitost matky s otcem. Nina chápala, že časté roztržky se vztahy zamávají, ale zemřeli někomu vlastní dítě, jdou spory stranou. Nebo by aspoň měly...

Knížkovi žili v poměrně luxusní vile a bylo znát, že nouzí netrpí. Neoplývali však ani vřelými city. Oba manželé působili rezervovaně, upjatě a koženě. Když jim Nina se Štěpánem tlumočili zprávu o dceřině smrti, neuronili jedinou slzu, a ani nedali najevo obzvláštní emoce. Skoro se zdálo, že ta věc jde mimo ně.

Jak by zareagovali, kdyby Lucií uviděli tak, jako my dnes ráno? Napadlo Ninu, zatímco Knížkovým kladla otázku za otázkou. Chvillemi měla chuť ukázat jim snímky z místa činu, aby je nějak vyburcovala - neudělala to pouze z úcty k zemřelé. Rodiče nad ní evidentně zlomili hůl, což nedokázala pochopit. Na šikmou plochu může sklouznout kdekdo, ale měl by dostat šanci udělat reparát... A pokud už to není možné, zaslouží si odpuštění.

Náročný den se nakonec přehoupl do večera a Nina spolu s dalšími kolegy zamířila do baru, kde dnes Martin slavil své povýšení. Kvůli Zorce se tam nehodlala zdržet dlouho: chtěla s dcerkou strávit aspoň půlhodinu před spaním.

Podle očekávání nezatlačila práci do pozadí ani oslava. Martin se na čerstvý případ zeptal hned, jakmile si s Ninou přitůkl.

„Myslíš, že ten mord nějak souvisí s vraždou Beznoskové?“

Zamyšleně hleděla do sklenice s nealkoholickým pivem. „Popravdě řečeno nevím. Fakt ale je, že Beznoskovou někdo odpravil čistě. Vypadá to skoro jako účelové zabití, ačkoli nemůžeme připadnout na žádný motiv. Tohle bylo jiné. Tu mladou holku zavraždil člověk, který si to užíval. Pravděpodobně sexuální deviant a rozhodně zvrhlík, který jí chtěl cíleně ublížit. Proč, zatím netušíme. Mohla ho i osobně znát, třeba to byl její kunčoft. Jenže v tuhle chvíli jde jenom o spekulace.“

„Takže máme dvě mrtvé a podle všeho taky dva rozdílné pachatele.“

„Nemůžu to tvrdit na sto procent, ale přikláním se k tomu. Stejně tak Štěpán. Způsob provedení téhle vraždy je úplně jiný, než u toho uškrcení. Tady hrál zásadní roli sadismus.“

„Příčina smrti byla jaká?“

„Knížková se podle Luboše udusila. Ten roubík, co měla v ústech, mohl proniknout hlouběji do ústní dutiny... Kolek je toho názoru, že smotek látky zatlačil na hrtanovou příklopku, což se jí stalo osudným. Podrobnosti nám sdělí po pitvě. Ale mezi námi – ta holka měla hroznou smrt.“

„Souhlasím,“ přikývl Martin, na jehož čele při tom naskočily dvě kolmé vrásky. „Tehle případ je teď naše priorita. Budeme mu věnovat maximální pozornost, což ale neznamená, že odsuneme vyšetřování smrti Beznoskové.“

„Jasně, jenže u ní nemáme nic, s čím by se dalo perspektivně pracovat,“ namítla Nina. Její oči vyjadřovaly frustrovanou nespokojenost.

„Vím. Ale odložit to nemůžeme.“

„To ani nechci. Napadá mě jediné: nasadit někoho na Beznosku. Mohl by mít motiv, na který jsme zatím nekápli. Byl jí nejbližší a jako cholerik se choval nevyzpytatelně. Možná něco skrývá, třeba milenku? Co když se z nějakého důvodu potřeboval manželky zbavit?“

„Nápad je to dobrý, jenže máme stabilní nedostatek lidí. Vždyť to víš,“ prohrábl si major vlasy a zamýšleně upil malý doušek brandy. „Ale že jsi to ty, na pár dní bych někoho uvolnit mohl.“

„Díky,“ ocenila jeho vstřícnost. „Víc toho teď beztak udělat nemůžeme... bohužel.“

„Oukej. Zařídím to. Vážně si se mnou nedáš ani jednu skleničku?“ obrátil Martin list. „Tony nepije, mohl by tě pak hodit domů.“

„Nedám, opravdu. Nezlob se, ale chci odejít brzy.“

„Chápu. Čeká tě Zorka, vid’?“

„Kdo je Zorka?“ přitočil se k nim znenadání Štěpán.

„Moje dcera,“ odvětila Nina stručně.

„Nekecej! Nevěděl jsem, že máš dceru?“ povytáhl obočí. „Kolik jí je?“

„Osm.“

„A je po tobě, nebo se potatila?“

„Doufám, že povahově po mně. Proč se ptáš? Chceš ji snad požádat o ruku?“ blýskla po něm očima.

„A riskovat holý život? Ani náhodou.“

Martin jejich úsečnou konverzaci sledoval s mírným pobavením. „Vidím, že ledy se hnuly. Pořád na sebe útočíte, ale už nemáte vystrčené drápy.“

„Jak kdy,“ zasmál se kapitán. „Ale žádné obavy, na pěstní souboj mezi námi nedojde. Tedy, pokud na něm nebude trvat kapitánka Kynclová.“

Holomek jeden, pomyslela si. Možná jsem neměla tak důrazně trvat na tom, aby ve mně neviděl ženu. Teď to budu mít věčně na talíři! Rozhodla se však moudře mlčet a Martin jí mimoděk pomohl, protože se Štěpána zeptal, jak si zvyká na novém pracovišti. Využila toho a nenápadně se vytratila.

Prohodila ještě pár slov s technikou, kteří sem přišli spláchnout náročný den, ale pak odložila prázdnou sklenici a opustila bar. Společenskou povinnost splnila a Martin jí rozhodně nebude vyčítat, že po anglicku zmizela.

Vydala se svižnou chůzí ke svému vozu, aniž měla ponětí, že ji zpovzdálí sleduje pár číhavých očí...

Zorka už dávno oddechovala ze spaní a Nina se ve svém pokoji snažila najít přijatelný televizní program. Neměla úspěch, a tak uvítala zapípání příchozí SMS. Mrkla na displej, a

když spatřila jméno odesílatele, pocítila záblesk vzrušení. Bylo naprosto jasné, proč jí Prokop v tuhle hodinu píše.

„*Co takhle trocha postelového tělocviku, zlato? Jsem připraven,*“ četla ve zprávě.

Skousla si spodní ret. Bylo skoro jedenáct, ale to vlastně nevadilo. Na jeho adresu dojde do dvaceti minut, a v jednu nebo ve dvě bude zpátky doma. Stačí, když upozorní mámu, že si odskočí. Beztak každý večer dlouho čte, a dnes tomu nebude jinak.

„OK. Čekej mě,“ natukala na klávesnici, a vyskočila z postele.

K Prokopovi dorazila za necelou půlhodinku. Nijak zvlášť se neupravovala – jen si přes pyžamo hodila mikinu a natáhla džíny. Jednoduché bílé boxerky a tílko sice měly k sexy erotickému prádelku dost daleko, ale náruživý právník povzbuzení v podobě rafinovaných krajek nepotřeboval. Což ostatně dokázal ve chvíli, kdy za ní zavřel dveře.

„Jsem rozvášněný na maximum. Měl jsem u soudu dvě zdlouhavá stání...“

„A koukám, že tě to nepřešlo,“ uculila se, protože jeho erekce byla víc než zřejmá.

„To si piš. Naopak!“

Vrhli se na sebe jako nedočkaví studenti, kteří mají k dispozici jen hodinu, než přijdou rodiče. Vzájemně svlékali to málo, co měli na sobě, útočili na odhalené kousky kůže a kradli si rychlé polibky. Odklopýtali ke zdi, aby jim poskytla oporu, a Nina omotala nohy okolo Prokopova pasu. Popadl ji pod zadkem a zkušenými prsty začal vzrušovat vroucí místočko ve středu jejího těla. Za pár chvil už úpěla rozkoší.

Roztíral po hladké pleti vazkou vlhkost dokazující její vzrušení, a vyslechl gejzír hlasitých výkřiků, když poprvé vyvrcholila. Touha jím cloumala tak, že málem ztratil vědomí, a když dozněl poslední chraplavý sten, ani na vteřinu nezaváhal. Vnikl hluboko do hebkých útrob a začal Ninu rychlým pumpováním přitloukat ke stěně.

Pevně ho objímala pažemi a svírala v prstech lehce postříbřené, ale stále husté vlasy. Víc, víc, víc! Rezonovalo jí lebkou. Připadala si neukojitelná - jeden orgasmus jí dnes rozhodně nestačil.

„Zlato...“ vyřázel ze sebe při divokých kopulačních pohybech. „Chci ti to udělat zezadu... Co ty na to?“

Jakkoli, odpověděla, a až po chvíli si uvědomila, že souhlasila pouze v duchu. „Jasně,“ zaskučela. Změna polohy proběhla bleskově: aniž tušila, jak se to stalo, klečela na pohovce a na bocích cítila Prokopovy silné dlaně. Zdál se stejně rozdychtěný, jako Nina, a svým výkonem připomínal neúnavné beranidlo. Ač omámená milostnou agónií, musela uznat, že má energii třicátníka. A užívala si to s radostným vědomím, že po tomhle řádění prospí zbytek noci jako nemluvně.

„Dneska mám chuť experimentovat...“ snížil hlas do smyslného šepotu. „Pojď si mě osedlat, hm? A pak můžeme vyzkoušet ještě něco...“

Nebyla proti. Převzala otěže, a aby dnešní hrátky opepřila, zapátrala očima po pokoji. Jakmile spatřila, co potřebovala, nasměrovala Prokopa k posteli, přičemž z kapsy své mikiny vyndala policejní pouta. Prozíravě je při odchodu z domu vzala s sebou. „Teď tady velím já, brouku,“ špitla mu do ucha, načež ho popadla za zápěstí a zkušeně připoutala ke kovovému čelu.

„A sakra,“ vydechl beze známky strachu.

„Jo, teď to teprve bude zábava...“ zavrňela, a nasedla na připravený úd.

„Ježíši!“ vykřikl, když ho pohltila a sevřela drobnými, pevnými svaly. „Ach... Bože... Tohle je ráj!“

Ano, to je, pomyslela si. Fyzicky jsme naladěni na stejnou vlnu. A k tomu je Prokop náruživý a vynalézavý milenec, který ví, jak uspokojit ženské potřeby. Kdesi v hloubi duše však zároveň vnímala určitou prázdnotu. Tu si ale odmítla připustit – teď má koneckonců úplně jiné starosti.

No, starosti...

„To byl výborný nápad s těmi pouty,“ pochválil Ninu o něco později – to už si oblékl volné domácí kalhoty a její pracovní nástroj bezpečně visel na opasku džinsů. Zatímco se do nich pracně soukala, opustil Prokop ložnici a nalil si sklenku whisky.

Když pak také vstoupila do obývacího pokoje, spatřila ho rozvaleného na pohovce. V prstech svíral televizní ovladač, popíjel a pochechtával se jakési americké komedii. Opřela se o zárubeň a chvíli ten výjev sledovala. Její přítomnost mu už byla evidentně zcela lhostejná, přestože ji měl v zorném poli.

„Mně nic nenabídneš?“ zeptala se.

„Cože?“ vyhrkl nepřítomně.

„Jenom jsem chtěla naznačit, že mám žízeň.“

„Aha. Vždyť ty přece nikdy nechceš pít, když řídíš?“

„Mám na mysli colu, minerálku, nebo tak něco,“ pronesla už lehce nakvašená. Ty jsi mi ale gentleman! Zakroutila v duchu hlavou. Posloužila jsem ti jako nějaká kurtizána, a sotva jsi ze sebe vycedil semeno, zapomněls, že tu nejsi sám.

Nevyžadovala, aby ji Prokop obskakoval a ani to neočekávala, ale aspoň zdání slušnosti zachovat mohl, no ne?

„Jo, tak...“ S táhlým povzdechem vstal, a na jeden záťah dopil obsah své sklenky. „Podívám se, co mám v ledničce.“

„Ale ne, neobtěžuj se. Nějakou vodu najdu v autě,“ řekla prudčeji, než měla v úmyslu.

„Fajn,“ zazubil se bezstarostně. „Takže odcházíš?“

„Jo, myslím, že už je načase.“

Poslal jí vzdušný polibek a opět sáhl po láhvi. „Dobře. A já si naleju ještě jednoho Walkera,“ dodal.

„Klidně i dva. Sbohem,“ pronesla studeně.

Teprve teď se trochu zarazil. „Sbohem? Proč tak stroze?“

„Ani ti nevím.“

„Vy ženy,“ zvlnil v blazeovaném úsměvu rty. „Brzy ti zase zavolám, zlato,“ dodal pak.

„Víš co? Nech to tentokrát na mně,“ opáčila.

„Aha?“ pozvedl obočí. „No, tak dobře. Ale doufám, že se ozveš co nejdřív.“

„Uvidím. A možná už volat vůbec nebudu.“ Druhou větu utrousila jen tak pro sebe. „Čau!“ přidala pak na decibelech.

„Pa, zlato,“ odpověděl, a opět se svezl na sedačku.

Ani ji příliš neudivilo, že se vyprovází sama. Jiskřivý sexuální zážitek najednou jaksi zhořkl. Ztratil punc uspokojení a vmžiku vyčichl... Připadala si zvláště pošpiněná a hlavně přízemní. Vždyť se tady pářila s mužem, kterému na ní ani zbla nezáleží! Což je vlastně reciproční, uvědomila si.

To, co spolu prováděli, mělo jediný účel: užít si několik desítek minut tělesných slasti. Sakra, ale proč jí to najednou připadá nepatřičné? Vždyť to takhle praktikuje už dost dlouho!

Asi moc přemýšlím, uzavřela své úvahy, když odemykala vůz. Měla bych šupem odfrčet domů a zaplout do postele. A přesně to udělala.

„Co bys řekla obědu? Zvu tě, ber to jako zápisné.“ Štěpán cvrnkl Ninu prstem do nosu, aby získal její pozornost. Byla plně soustředěná na první zprávu od techniků, která jí přistála v mailu, a vyrušení ji rozladilo. Navíc ještě teď pocítovala zbytky roztrpčení ze včerejší noci.

„Ty máš chuť na jídlo?“ zamračila se.

„Ta mě – stejně, jako jiné chutě - neopouští nikdy,“ pronesl dvojsmyslně. „Případ je jedna věc, žaludek druhá. A já si ten svůj hýčkám. Hladový chlap je horší, než hladový pes. A kromě toho, jíst se musí.“

„Mluvíš přesně jako moje máma. Jenže já nemám čas, jak vidíš.“

„Taky ho nemám na rozdávání, ale třicet minut mě nezabije. A tebe zrovna tak. Jsi hubená, až to není pěkné.“ Ted' ovšem lhal – Ninina postava se mu naopak líbila až moc. Ale třeba ji tou větou zvedne ze židle, a ona s ním na jídlo zajde? Musel si totiž poctivě přiznat, že by ho to potěšilo.

„Kecáš blbosti. Jsem akorát!“ odsekla. Pár vteřin uvažovala, že Seidla pošle do háje, ale pak si uvědomila, že má opravdu hlad. Nasnídat se nestačila a po důrazném sexuální výkonu – bez ohledu na jeho vyústění - se tělo zkrátka přihlásilo o svá práva. „Ovšem pokud platíš, tak na oběd půjdu a dám si nějakou drahou specialitu,“ dodala se zlomyslným úsměvem.

Kapitána z míry nevyvedla. „Cokoli. Má peněženka je otevřená.“

O pár minut později už seděli u stolu v nedaleké jídelně. Nina před sebou měla talíř s kuřecím stehnem a rýží, zato Štěpán zvolil vydatnější menu: řízek a bramborový salát.

„Risknu, že mě utlučeš tím kuřetem, ale chci se tě na něco zeptat,“ mrkl kapitán na Ninu, než se pustili do jídla.

„Na co?“

„Není pro tebe těžké řešit případy, jako je ten nejnovější?“

„Co je to za divnou otázku?“ nakrčila nechápavě čelo.

„Mám na mysli znásilnění, sexuální podtext. Napadlo mě, že se do toho jistě vcit'uješ jinak, než například já,“ pokrčil rameny a popadl vidličku.

„Nedělám ve vyšetřování rozdíly,“ odvětila nedůtklivě. „A propos - zase narážíš na moje pohlaví.“

„Tužil jsem, že ti ta otázka nebude po chuti,“ zakřenil se.

„Když je to tak, radši mě podobných dotazů ušetři. Pamatuj na to, co jsem ti řekla včera!“

Zvedl ruce, aby vyjádřil kapitulaci. „Už mlčím!“

„Výborně. A dělej, naházíme to do sebe a navštívíme Kinského. Doufám, že až se vrátíme, budeme mít víc informací. Technici se podle mě zbytečně loudají.“ Nějaké stopy se na místě činu bohudíky našly, Nina ovšem zatím netušila, zda budou k užítku.

„Spíš myslím, že jsou důkladní,“ zastal se kolegů Seidl.

„Já vím,“ zabručela, protože měl pravdu. To jen ta její ustavičná netrpělivost...

Expřítele slečny Knížkové doma nezastihli, a jelikož neměl stále zaměstnání, odjeli rovnou do studia Tattoo Piercing NaMax. Navigace je zavedla do úzké a tmavé uličky, v níž se jen stěží minou dvě auta. Štěpán zaparkoval a obhlédl budovu, kam měli namířeno. Název studia byl vyvedený barevnými spreji přímo na omítce.

„No,“ zamlaskal. „Existují místa, kde graffiti spíš pomůže, než uškodí.“ Nina souhlasila: kdysi šedá omítka byla tak beznadějně špinavá a ošklivá, že by ji sprejerům bez problémů nechala k volnému užívání.

„Tady asi budou hodně nízké nájem,“ rozhlédla se, když vstoupili do šeré haly. Všechno tu bylo v původním stavu – podlahy, dveře i schránky na dopisy. Studio NaMax mělo podle šipek sídlit v suterénu, který od přízemí oddělovaly špatně natřené mříže. Nebyly zamčené, a tak rovnou sešli dolů.

Seidl zabušil na zažloutlé lakované dveře, na kterých se skvěl podobný sprejerský výtvar, jako u vchodu do domu.

„Dále!“ ozval se hluboký mužský hlas.

Kriminalisté vkročili do místnůstky či spíš kukaně, které vévodilo křeslo velmi podobné tomu zubařskému, a polohovací lampa. Ta byla nezbytná, protože osvětlení ve sklepním prostoru stálo za psí štěk. Pak už se sem vtěsnil jenom zakramařený stůl, police narvaná nějakými katalogy a plechová skříňka - patrně na tatérovy nástroje. V rohu za stolem zahlédli staromódní umyvadlo.

„Brej den,“ otočil se k přichozím oplácaný mladý muž v černém nátělníku. Měl zrzavou, do špičky zastřiženou bradku, řídký knír a vlasy po stranách vyholené na délku jednoho milimetru. Jeho lebku zdobil od čela k týlu třicentimetrový pás krátkých oranžových vlasů: pouze několik zadních pramenů mu padalo až na lopatky.

To je mi panečku důvěryhodný týpek, blesklo Nině hlavou. Tomu bych se nesvěřila ani v bezvědomí.

„Máte náký spešl přání?“ zazubil se zrzek a zasvěceně mrkl na Štěpána. „Chcete svý starý nechat vytetovat něco fajnovýho někam, kde to jinej chlap nezmerčí?“ nasadil spiklenecký výraz.

„Tak zaprvé nejsem jeho stará!“ ohradila se Nina.

„A zadruhé nás tetování nezajímá,“ doplnil kapitán.

„Že néé?“ protáhl mladík. „A co teda? Piercing dělá spíš Kiara, to je kolegyně. Ta ale přijde až kvečeru.“

„Kiaru potřebovat nebudeme. Ať si nastřeluje kroužky do pupíku nebo do obočí... nebo bůhvíkam, komu chce. My se bez toho obejdeme.“ Nina se v duchu otřásla – pěkně děkuju, nechat si dobrovolně dělat díry do těla! Sama nenosila ani náušnice.

„No jo, ale proč jste teda přišli?“

„Jsme od kriminálky,“ vysvětlil kapitán. „Potřebujeme se zeptat na slečnu Lucii Knížkovou.“

„No, ale to je přece Kiara!“ zavrtěl zrzoun nechápavě hlavou. „Teda, Kiara je Lucčino umělecký jméno, chápete? Říkají jí tak všichni.“

„Aha,“ vzala Nina vysvětlení na vědomí. „Dobře, budeme se tedy bavit o Kiaře. Je to tahle dívka, že?“ ukázala mu Luciinu fotku.

„Jasně!“ odsouhlasil poté, co si ji prohlédl.

„A vy se jmenujete jak?“

„Džesey.“

„Tohle máte v občance, jo?“ zeptal se Seidl ironicky, a bez dovolení se svezl na kožené křeslo uprostřed místnosti.

Džesey zakoulel očima. „Samo, že ne. Jenomže bych byl úplnej kretén, kdybych používal jméno, co mi dali naši. Stačí už to pitomý příjmení...“

„Které zní?“ pokusil se to kapitán zkrátit.

„Když to musí bejt... Vy si beztak můžete zjistit všecko. Jmenuju se Šoustal.“

Nina a Štěpán na sebe krátce pohlédli a měli co dělat, aby nevyprskli smíchy.

„Já vám to říkal. A rodiče tomu nasadili korunu, protože mi dali křestní jméno Emanuel. Emanuel Šoustal, pěkně děkuju!“

„Chápu, že jste si s tím jako teenager musel užít svoje,“ připustila Nina, která už svou mimiku ovládla a opět se tvářila vážně. „Tak tedy, Džesey,“ přijala jeho přezdívku, „povězte nám, co víte o Kiaře?“

„Vy ji hledáte? Kvůli čemu?“ zeptal se obezřetně. „Hele, jestli jde o drogy... tak my si sem tam něco seženem, ale v malým množství. Fakt! Do prdele, já jí říkal, ať si dává bacha!“

„Je nám úplně jedno, jestli si občas dáte LSD nebo trávu. Víme, že Kiara nějaké omamné látky přechovávala, ale to dnes řešit nebudeme.“

„Aha,“ vypravil ze sebe mladík. „No, a co teda udělala?“

„Jak dobře a jak dlouho ji znáte?“ ignoroval kapitán jeho otázku.

„No, asi tak rok, rok a půl, řek bych. Dali jsme se dohromady na jedný párty. Ona to totiž uměla s jehlama, studovala zdrávku. A já potřeboval člověka na piercingy. Mně baví spíš kérka, je to kreativnější. Tak jsme si pláclí a Kiara sem občas přijde nějaký ten piercing udělat. Nejsme největší kámoši, ale celkem si rozumíme.“

„A co sex?“

Džesey vyvalil oči a rozesmál se. „Sex? Šílíte?“ Plácl se do rozměklých boků. „Vím, jak vypadám. O mně by Kiara nezavadila. Ona je nejhezčí ženská, co jsem kdy viděl. Leda bych jí zaplatil, tak jako její normální klienti. Ale to by zas bylo blbý kvůli společnejm kšeftům. Cejtil bych se divně.“

„Takže víte, co provozovala?“

„No jasně, to ví každěj. Teda, jestli myslíte to samý, co já...?“ znejistěl.

„Mám na mysli skutečnost, že se Kiara živila jako prostitutka,“ odpověděla Nina.

„Jo, přesně to. Ale to přece není trestný, pokud vím. Ale počkejte...“ zarazil se najednou. „Proč o Kiaře mluvíte v minulým čase?“ Vyděšeně se zadíval z jednoho na druhého. „Nechcete naznačit, že... že se jí něco stalo?“

„Bohužel. Obávám se, že nemáme dobré zprávy,“ zareagoval Seidl.

„Ježíš! Já jí říkal, že nemá zůstat v tom pitomým baráku, kde nic nefunguje. Že to tam vyhořelo? Je tam elektrika z poloviny minulého století! Já jsem původně elektrikář, a ta barabizna, to je jeden velkej průser!“

„K žádný nehodě nedošlo.“

„Tak k čemu, kruci?!“

Nina Džeseymu stručně a bez detailů vysvětlila, co se jeho kolegyni přihodilo. Když zmlkla, zůstal, jako by ho opařila hrcem vařící vody. Dopadl zadkem do židle, ze které před chvílí vstal, otevřel ústa a přešel si dlaněmi po tvářích.

„No do pytle...“ zaskuhral potom. „Jak ji mohl někdo jenom tak zabít?!“

Slovo si vzal kapitán. „To se právě snažíme zjistit. Znáte jejího expřítele? Jmenuje se Igor Kinský. Údajně je drogový dealer.“

„To je pravda, Kinskýho znám docela dlouho. Kiara si jednu dobu myslela, že ho miluje. Jenže pak pochopila, že je úplnej vůl, i když jinak byl korbič a holky na něho letěly. Jenže on je trochu pošuk. A prej začal Kiaru mlátit. Teda jenom, když byl v rauši, ale to je fuk. Je srabácký mlátit ženskou. A tak ho Kiara koplá do zadku. V tomhle je dobrá... vlastně byla... Ty vole, to není možný, že je fakt mrtvá...“

„Takže se k ní Kinský choval násilnický?“

„Jo, ale jenom, když byl zfetovanej. Kiara nejdřív myslela, že to byl nějakej úlet a už ji nezfuckuje, ale opakovalo se to. Pak už s ním nechtěla nic mít, aspoň tak mi to řekla. Ona měla fakt velký sebevědomí a nikdo s ní nesměl orat.“

„Kdy s ním skoncovala?“

Džesey se zamyslel. „To je tak půl roku, nejmíň. Možná i dýl.“

„Víte, jak Kinský ty kopačky přijal?“

„S tím se mi Kiara nesvěřila, takže nemám páru. Ale Kinský je kretén, určitě jí vyhrožoval. Vy myslíte, že ji zabil on? Magor je na to dost, ale co jsem slyšel, tak jede jenom v drogách. Násilný věci na krku nemá.“

Tentokrát promluvila Nina. „V tuhle chvíli si nemyslíme nic, jenom prověřujeme fakta. Měla Kiara nějakou blízkou kamarádku, důvěrnici?“

„Fakt netuším. Kinskýho znám, protože jsem u něj nějaký čas nakupoval matroš, ale s kým se Kiara stýkala jinak, nevím. Já myslím, že žádnou extra kámošku neměla. Víte, holky na ni hrozně žárlily. Kvůli tomu, že se kolem ní pořád točej chlapi a taky, že vypadá jako modelka. Záviděly jí.“

Nina se Seidlem zpovídali Džeseyho ještě asi deset minut, ale třebaže výslech nějaké informace přinesl, žádná z nich nebyla průlomová. Kinský se sice v tuto chvíli stal podezřelým číslo jedna, ale zrovna tak mohl být čistý. A oba kriminalisté pevně doufali, že jim ve vyšetřování co nevidět pomohou nasbírané důkazy.

KAPITOLA 9.

Cestou na stanici Nina přemýšlela o zvláštním způsobu života zavražděné i jejích známých. Určitě pocházeli z různého prostředí – jedni nuzného, jiní se narodili se zlatou lžičkou v puse. Podobně jako Lucie však patrně v dětství nebo dospívání zažívali rodičovský odstup nebo jinou sociální patologii.

Svým chováním, extravagancí a užíváním omamných látek se možná snažili popřít vlastní minulost. Chtěli žít jinak, a také pod jinými jmény. Dobrovolně odložili ta, která dostali při narození, a důsledně se oslovovali vymyšlenými přízvisky. Ačkoli v případě Džeseyho se nebylo čemu divit...

Byla to jejich vzpoura? Revolta vůči rodině, autoritám, případně společnosti vůbec? Anebo nevyhnutelný cíl, ke kterému zkrátka postupem času směřovali a nemohli mu uniknout? Žila by dnes Lucie alias Kiara, kdyby zůstala u rodičů? Opustila by svůj riskantní životní styl? Těžko říct.

„Jestli na Kinského nenarazíme ani příště, necháme ho sebrat,“ oznámila Nina Seidlovi, zatímco projížděli městem. „Nemám náladu čekat, až vyleze z nory. Tihle fetáci jsou hrozná pakáž.“ Připomněla si nedávno uzavřený případ přepadené benzinky – pobodaný pumpař svým zraněním bohužel nakonec podlehl. „Proč do sebe lidi ládují svinstvo, které jim akorát tak zatemňuje mozky? Za živého boha to nedokážu pochopit!“

Vtom jí v kabelce zapípal mobil. Vytáhla ho a přečetla příchozí SMS. „*Ahoj. Promiň, zpozdím se s alimenty, zrovna nemám prachy. Měl jsem větší výdaje. Až něco seženu, ozvu se. Milan.*“

„Výborně,“ ucedila, aniž jí došlo, že mluví nahlas.

„Nějaký problém?“ mrskl po ní Štěpán krátkým pohledem.

„Jo. Čistě soukromý,“ odbyla ho.

„Nechci se vnucovat, ale třeba bych mohl přispět dobrou radou?“

„Díky, poradím si sama,“ zavrčela.

„Sorry, tak promiň, že dýchám,“ odsekl.

Nina pochopila, že to se svou úsečností přece jen trochu přehání. Seidl se sice choval svérázně a jeho repliky ji štvaly, ale jinak mu nemohla nic vytknout. Po pracovní stránce byl profík a uvažoval jako správný kriminalista. Dokonce si musela přiznat, že je jí sympatický – ačkoli to bylo neuvěřitelné. Jevil zájem o její osobní život, což znamenalo, že není ignorant. Zato ona mu nepoložila jedinou otázku. Pravda, zaměstnával ji případ, ale stejně... vystupuje jako arogantní potvora, a přitom by neškodila špetka vstřícnosti. Přece jen byl na oddělení i ve městě nováčkem.

A tak se uvolila něco málo odtajnit. „Hele, omlouvám se. Ani nevím, proč jsem tak naježená. Jde o ex. Můj bývalý manžel je pitomec, který většinu výplaty investuje do alkoholu. Kdysi byl docela fajn chlap – jinak bych si ho nebrala. Ale pak začal řešit problémy pitím, a to ho zničilo. Celé naše manželství.“

„To je mi líto.“

„Nemusí, už je to pryč. Rozvod proběhl v klidu, a Zorka bohudíky nemusí vídat tátu, jak spí úplně namol na záchodě. Jediná potíž je v tom, že se Milan neléčí, a chlást samozřejmě leze do peněz. A tak sem tam zapomene, že má dceru a ta zas své potřeby.“

„Neplatí výživné?“

„Jednou ano, podruhé ne. Nemám čas běhat po soudech, a on toho zneužívá. Většinou z něj něco vyrazím, ale je to hrozná ztráta energie.“

„Chápu. A udělala jsi dobře, když ses rozvedla. Život s alkoholikem není žádný med. Můj děda byl hudebník, a na šňůrách s jejich kapelou láhev nikdy nechyběla. Spíš bych měl říct láhve, protože vodka a slivovice tam prý tekly proudem. Upil se k smrti dřív, než jsem přišel na svět, ale babička i máma mi o něm hodně vyprávěly. Nebyly to moc veselé historky... Při tom byl podle nich zastřízliva skvělý člověk. Přesně, jak říkáš – alkohol mění osobnost a udělá z lidí loutky. Zrovna jako drogy.“

„Jo,“ přikývla.

Zbytek cesty mlčeli, každý pohroužený do svých myšlenek. Nina se rozhodla, že na Milanovu SMS odpoví až později – teď cítila rozhořčení, kvůli kterému by napsala něco uštěpačného. Což nebylo rozumné. Milanovi stačila sebemenší záminka, aby se urazil a přestal komunikovat. A dostat peníze z někoho, kdo kvůli dotčenému egu nezvedá telefony a neodepisuje na zprávy, jde těžko.

Ach jo, vzdychla, ale pouze v duchu. Vědět tak dopředu, jak se bude život vyvíjet, mohla jsem si ušetřit hromadu potíží. Jenže nic takového není možné. A nakonec je to asi v pořádku – člověk si holt musí natlouct nos, aby byl pro příště moudřejší.

Jako třeba já: nehodlám riskovat další vztahový karambol, a tak si muže pouštím k tělu jenom fyzicky. Není to ideální stav, uznávám. Ale řešit další citovou újmu a hojit si srdce rozervané zklamáním? Kdepak. Osamělost občas bolí, ale mám svou úžasnou holčičku a báječné rodiče. Partner mi nechybí.

Většinou! Vypíslk v její lebce pronikavý, výsměšný hlásek. No tak, přiznej si, že jsi občas na vážkách. Nevíš, jestli ses rozhodla správně. Až Zorka vyroste a máma s tátou zestárnou nebo nedej bože odejdou... co budeš dělat? Zůstaneš sama, tak je to!

Hloupost. Mám práci, a ta mě naprosto naplňuje! Pustila se s protivným vnitřním hlasem do polemiky.

Jo, jo... Kecy! Říká ti něco slovo důchod? Jednou už nebudeš schopná pracovat v terénu. Přeloží tě do kanceláře a nakonec odejdeš na odpočinek. A přijde samota... SAMOTA!

Zmlkni! Nech mě žít, sakra! Penze je daleko, mám ještě spoustu času...

Na co, he? Třeba na změnu názoru a nové manželství?

Tak to nikdy!

Opravdu...? Jsi si naprosto a neochvějně jistá, že se nechceš každé ráno probouzet vedle muže, který ti dá pusku a pomiluje tě? Který tě bude štvát, protože po něm v umyvadle zůstávají vousy a nikdy neodnese ponožky do koše na prádlo? Přinese ti jen tak růže, protože ví, že je máš ráda? Otevře sklenici s okurkami, když to nezvládneš vlastní silou? Neschází ti chlap, se kterým se budeš do krve hádat, a později usmířovat v ložnici? Takový, co Zorku naučí jezdit na snowboardu, a i když mu někdy nebudeš moct přijít na jméno, nedokážeš si bez něj představit život?

Do prčic, zadunělo jí lebkou. Jak to, že se právě teď, když mám mít plnou hlavu dvou zločinů, zamýšlím nad vlastním soukromím?

Čím to je?

Po očku mrkla na Štěpána. Proti vlastní vůli velmi ostře vnímala jeho mužnou přítomnost – voněl po mentolu a nějakém koření. Vlasy měl maličko rozčuchané a prospěl by mu holicí strojek, ale... přitahoval ji.

Krucí! Tak tohle vážně nepotřebuje! Jenže Ninin mozek měl jiný názor a neúprosně jí servíroval eroticky laděné představy. Seidl byl bezesporu kus chlapa a navíc ho měla po ruce, takže se automaticky vztáhly na něj.

S tím musíš okamžitě přestat! Přikázala si. Románek na pracovišti? Budiž. Ale výhradně s někým, kdo pracuje na jiném patře, v jiném oddělení a nejlépe s ním přijdeš do styku pouze výjimečně. Vyspat se se svým partákem, to je dobrovolný skok do pekla!

U Martina něco takového nepadlo v úvahu – ten žil ve šťastném manželství. Ninu ani nenapadlo pomýšlet na nějakou avantýru. Jenže Štěpána vnímala jinak, bohužel. Nejspíš zafungovala přirozená chemie. A taky na rozdíl od Rubeše nenosil prstýnek...

Aha? Kdypak sis toho drobného detailu všimla, co? Zařvalo opět Ninino podvědomí. Zatoužila jeho hlas zašlapat do země. Bohužel to nebylo možné, a tak ho jen ignorovala.

Netušila proč, ale měla za to, že Štěpán žije sám. Martin jí už před časem prozradil, že nový kolega přijde z jiného města. Podle Niny Seidl zkrátka z nějakého důvodu zahodil kus své minulosti. Muž, který má rodinu, se přece bude držet domácího hnízdečka. Nepřesadí ženu a děti jen kvůli své práci.

Zamlaskala, protože směr vlastních myšlenek se jí ani trochu nezamlouval. Proboha, nejdříve připustí, že je Seidl sexy, a pak uvažuje nad jeho rodinným stavem? Vždyť ho zná sotva pár dní a od prvopočátku jí leze na nervy. Je vůbec normální?! Těžko...

„Mami, mně ta matika prostě nebaví,“ skuhrala Zorka nad pracovními listy s malou násobilkou.

„Ale naučit se ji musíš,“ trvala na svém Nina, která s dcerou dělala úkoly. Na matematiku měla stejný názor jako malá, ale výchova je výchova. A prospěch rovněž.

„Vždyť přece všechno spočítají počítače a mobily!“ protestovala dál holčička. „Tak k čemu mi ty blbý příklady jsou?“

Nina se bez kalkulačky obvykle taky neobešla, což ovšem nemohla přiznat nahlas. „Trénuješ si na nich mozek. A navíc se nemůžeš spoléhat na techniku. Základy umět musíš, jinak z tebe bude nevzdělanec. A to přece nechceš?“

„No jo... Jenomže já nechápu, proč je tý matiky tolik. A přitom jsou třeba tělák nebo kreslení milionkrát lepší!“

„Já jsem osnovy nevymyslela,“ pohodila Nina rameny, protože jí docházely argumenty. „A neboj, to počítání zvládneš, protože jsi šikovná holka. A až budeš mít úkoly hotové, budeme si spolu číst, chceš?“

„Z té nové knížky o kočičkách?“ zasvítily Zorce oči. Vášnivě milovala přírodu a zvířata. Bylo až s podivem, že na mámu prozatím netlačila, aby jí pořídila domácího mazlíčka. Nina za to byla vděčná. Nevěděla, zda by jejím prosbám dokázala odolat, a o chlupatou věc, která čůrá a kadí, kdy se jí zamane, ani za mák nestála.

„Třeba z té,“ přikývla. „A teď už se vrať k těm počtům, nebo se kočičích příběhů nedočkáš.“

„No jooo...“ Zorčin obličej zrcadlil jednoznačné znechucení, ale přesto uchopila tužku. Nina jí rozuměla. Sama nebyla studijní typ a do učení se zakousla až na policejní akademii. Mělo to logiku – vybrala si obor, který ji fascinoval, a chtěla se o něm dozvědět co nejvíc.

Zatímco se dcera lopotila u stolu, usedla na zem a natáhla nohy před sebe. Podvečer byl příjemně vlahý, a tak nechala okno v Zorčině pokojíku dokořán. Máma, která na terase přesazovala kytky, už pár minut telefonovala s otcem. Volal jí pravidelně, a k Nině teď dolehlo pár útržků z jejich hovoru.

„Ale jdi ty... opravdu?“ říkala právě Marie. Pak se rozhostilo ticho, které vystřídal téměř neslyšný, bublavý smích. „Tak tohle můžeš říct jedině ty! Víš, že se červenám?“ Opět nastala krátká odmlka, po níž se máma rozesmála nahlas. „Já ti dám, že to byl záměr!“

Marie postoupila hlouběji do zahrady, takže Nina už nic dalšího nezaslechla.

No jo, někomu holt manželství svědčí, pomyslela si. Jak je možné, že jeden pár spolu vydrží desítky let, zatímco druhý se rozpadne dřív, než bys řekl švec?

Raději nad podobnými úvahami mávla rukou a zaměřila se na čerstvý případ. Z kanceláře si přinesla dokumentaci k vraždě slečny Knížkové. Zprávy od techniků chodily průběžně - z té dopolední bohužel nic kloudného nevyplývalo. A nejnovější, dosud nepřečtená, jí právě teď ležela na nočním stolku.

Podle očekávání byla v zahradní chatě spousta otisků, stop DNA a dalších možných důkazů proti zatím neznámému pachateli. Technici sesbírali nedopalky, použité kondomy, a taky vlasy nebo vlákna z oděvů. Telefon zavražděné se nenašel, ale seznam hovorů a zpráv policii poskytne operátor. Prokousat se tím bude mravenčí práce, ale nic jiného kriminalistům nezbývalo.

Nina ovšem zastávala názor, že takhle je to mnohem lepší, než nemít v ruce vůbec nic. V myšlenkách se tak oslím můstkem vrátila ke Karolíně Beznoskové. Martin svůj slib dodržel a nechal jejího muže sledovat. Zda z toho nakonec něco vypadne, bylo ve hvězdách, ale aspoň se něco dělo.

„Jupí!“ přerušila její úvahy Zorka, která s radostným zavýsknutím sjela ze židle. Dvakrát poskočila, přiložila si dlaň k ústům a zahalekala jako indián.

„Co šlíš?“ podivila se Nina.

„Matika je hotová!“ hlásila holčička. „Mám to z krku!“

„To je radosti,“ zakroutila Nina hlavou. „Chceš, abych ti ten úkol zkontrolovala, nebo si věříš?“

„Věřím si. A hlavně už nechci čísla ani vidět. Můžeme jít na ty kočičí pohádky? Prosím, mami!“

„Ale číst budeš ty.“

„Jenže tobě to jde o moc líp.“

Ta malá, chytrá mrška! Smlouvat umí, to tedy ano, uznala Nina v duchu. Navenek si však zachovala rodičovskou autoritu. „To je pravda. Ale jenom proto, že jsem už toho přečetla spoustu. A jestli chceš umět číst stejně dobře jako já, musíš trénovat. Jinak to nejde. Tak šup, přines tu knížku a pusť se do toho.“

Dívanka zakoulela očima, ale kapitulovala. „No tak teda jo...“ Rychlostí blesku zastrčila pracovní listy do aktovky a zamířila ke knihovničce. „Hele, a mami...?“ zašilhala po Nině, když vyndala knihu a kecla si s ní na koberec.

„Ano?“

„Co kdybychom o víkendu zajely do ZOO? Už jsme tam nebyly strašně dlouho...“

Užuž měla na jazyku výmluvu – tušila totiž, že se kvůli vyšetřování nebude moct utrhnout. Rychle si to však rozmyslela. Svou práci sice miluje, ale dcerka je přednější. Za pár let už po ní třeba žádný výlet chtít nebude... víc jí budou zajímat šminky, kamarádky a filmoví hrdinové. Čas letí přímo neúprosně a děti rostou mnohem rychleji, než by si člověk přál.

„No, právě teď toho mám hodně, ale udělám všechno pro to, abychom zoologickou zvládly.“

Zorka se zatvářila podezíravě. „Takže to není jistý, že jo?“ zamračila se.

„Chci k tobě být poctivá. Řeším vážný případ, víš? Někdo moc ublížil dvěma mladým dívkám, a já musím chytit a zavřít pachatele.“

„Já vím, že chráníš zákon, nebo jak se to říká. Babička mi to povídala mockrát,“ zkrabatila dívka pusou. „Jenomže mně se to nelíbí. Jiný mámy mají daleko víc času. Na výlety a vůbec.“

Nina dcerku objala a vlepila jí mlaskavou pusou na temeno. „Slibuju, že se vynasnažím, abych tě nezklamala. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí!“

„Ale stejně se radši nebudu těšit,“ zabrblala Zorka. „Pokaždý, když se na něco hodně těším, tak to dopadne blbě.“

„Jo, klasické Murphyho zákony...“ zamumlala Nina spíš pro sebe.

„Cože?“

„Ale nic, jenom tak plácám. Kterou pohádku mi přečteš?“ poklepala ukazovákem do tvrdých desek obálky a nasadila bezstarostný úsměv.

„Práci zdar!“

„Ježíši!“ nadskočila Nina, která právě zkoumala fotografie pořízené v místnosti, kde bylo nalezeno tělo nové oběti. „Chceš, aby mě kleplo?“ otočila se s vyčítavým výrazem na Tonyho - vtrhl do kanceláře doslova jako velká voda.

Pozvedl obočí, aby vyjádřil údiv. „Ve tvém věku?“

„Infarkt tě může zabít i ve dvaceti. Takových případů je!“ oponovala. „A vůbec, proč ta přepadovka? Máš snad něco zajímavého?“ Intuice jí velela zbystřit.

„Trefa,“ přikývl Tony. „Jde o tu mladou prostitutku. V té chajdě se pohybovaly mraky lidí, bylo tam otisků jako v supermarketu. Vedla dost pestrý společenský život.“

„Spíš pracovní,“ utrousila Nina suše.

„Nebo,“ připustil tlouštík. „Každopádně se u ní v nedávné době musel zastavit chlápek, se kterým jsi mluvila v souvislosti s předchozí obětí.“

„Ano?“ Jako první ji napadl manžel Beznoskové, ale raději nespekulovala a upírala na Tonyho vyčkávavý pohled.

Technik vytasil snímek, který ukrýval v podpaždí a ukázal ho Nině. „Tenhle.“

Mírně se předklonila a pootevřela ústa. Pár vteřin si fotku prohlížela, načež k Tonymu zvedla oči. „To jako vážně?“

„Na sto procent. Jeho otisky máme v databázi, a DNA taky. V tom objektu určitě byl, i když samozřejmě netuším, kdy.“

„Co tam nechal? Daktylky?“

„Jo. Jenom částečné, ale takových byla v té barabizně většina.“

Vyskočila ze židle a strhla z opěradla plátěné sako. „To mi bude muset vysvětlit.“ Mrkla na hodinky – bylo ještě dost brzo, ale předpokládala, že Reného Fialu teď zastihne spíš

v autodílně, než doma. Sebrala ze stolu několik dokumentů a zastrčila je do kabelky. Dál už na nic nečekala a svižně vykročila ke dveřím. „Díky!“ houkla ještě na Tonyho.

„Rádo se stalo. Hlavně, aby to bylo k něčemu dobré,“ ustoupil jí z cesty.

Kéž by, běželo Nině hlavou, zatímco rázovala chodbou. Štěpán měl za úkol sehnat Kinského – mohla na něj počkat nebo mu zavolat, kam jede, ale neudělala to. Chtěla si Fialu podat sama. A jestli zjistí, že vraždil on, osobně ho zatknout. Nejlépe hned! Tím by Seidlovi zavřela pusku a zbavila se hloupých řečí, že jsou muži v roli kriminalistů oproti ženám schopnější.

Městem projela jako blesk a před servisem zabrzдила se zakvilením pneumatik. Kukaň majitele obešla obloukem a zamířila rovnou do garáže, kde s Fialou hovořili posledně. Vrata byla dokořán i dnes, a opět se z nich linula ryčná hudba.

Energicky vstoupila dovnitř. Na zvedáku stála žlutá fabie a po zemi se válelo náradí, ale jinak se dílna zdála liduprázdná. Nina přikročila k rádiu a bez okolků ho umlčela. Pak vyšla ven a rozhlédla se. „Pane Fialo?“ zavolala. „Jste tady?“

Nejdřív se nic nedělo, ale pak zaslechla zdušené zakašlání. Zavětrila, a když ucítila cigaretový dým, vydala se po čichu. Blondatého mladíka našla o pár metrů dál. Dřepěl u rozčepýřeného keře mezi dílnou a omšelým betonovým plotem, a právě se chystal típnout nedopalek.

„Vy jste mě neslyšel?“ zeptala se zoztra a zaujala sebevědomou pózu s rozkročenýma nohama a palci zasunutými za opasek kalhot.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Teda, jak jste na mě zavolala, tak už jo. Ale blbě jsem potáh z ciga a musel jsem to rozdejchat.“

„No,“ sjela ho podezíravým pohledem. „Hlas jste naštěstí neztratil, takže si můžeme promluvit, že? Ale někde, kde to nebude smrdět jako v kuřárně.“

„Vždyť jsme na čerstvém vzduchu,“ namítl podrážděně.

„To je mi jedno. Na cigaretový zápach jsem alergická kdekoli.“

„A taky na hlasitou hudbu, co?“ prohodil s posměchem.

„Nehodlám překřikovat nějaké hejkání, co rve ušní bubínky. Jdeme!“ kývla hlavou směrem k dílně.

„No jo,“ zahučel se zjevnou neochotou. „A co po mně zase chcete? Máma vám přece řekla, že jsem tu noc, co zabili tu holku, byl doma.“

„Jistě, alibi vám potvrdila,“ pronesla Nina chladně. „Nicméně se objevily nové skutečnosti.“

„Fakt, jo?“ přeměřil si ji - v očích mu seděl popuzený vzdor. „Nechápu, proč mě nenecháte bejt. Už jsem vám říkal, že v ničem nejedu. Ani omylem!“

Nebrala jeho obhajobu v potaz. „Dnes mě pro změnu zajímá, co jste dělal pozdě večer z desátého na jedenáctého dubna. Mezi jedenáctou a půlnocí.“ To byl čas, který doktor Kolek označil jako přibližnou dobu Luciiny smrti.

„A proč jako? Ten den jste mě tady přece lustrovali s tím druhým poldou!“ zamračil se.

„Odpovězte!“

„Kurva, proč otravujete slušný lidi?“

„Člověk, který znásilní a těžce traumatizuje mladou ženu, podle mě mezi slušné občany nepatří,“ sekla Nina.

„Tenkrát jsem byl ožralej a je to spousta let!“ rozhodil rukama. „Přece tu věc nebudu mít nadosmrti na talíři, do píči! Tohle už fakt není normální. Něco se semele a policajti hned běží za mnou, protože mám záznam v rejstříku! Kurva, já už chci mít klid a normálně žít, copak to nechápete?“

„V klidu a normálně chtěla žít slečna Nýdlová, jenže vy jste jí to znemožnil. Tak se laskavě přestaňte tvářit jako oběť, ano? Do vězení jste se dostal svou vlastní vinou.“

Fiala si založil paže na prsou. „Já si na oběť nehraju. Ale už jsem z lochu venku a čistej, a nepotřebuju, aby po mně furt slídili poldové.“

Nina se dál tvářila tvrdě – ani omylem se s ním nehodlala mazlit. Možná se napravil a toho, co provedl, lituje, jenže to nic nemění na faktu, že má na svědomí trestný čin. „Opakuji, že za všechno si můžete pouze vy sám,“ pronesla. „A teď už nemíním ztrácet čas – co jste dělal z úterka na středu?“

„Co asi, jako vždycky! Po práci jsem se stavil doma na večeři, ale nechtělo se mi bejt s matkou, a tak jsem vyrazil ven. Prostě mezi lidi. Dal jsem si pár piv v jednom baru. Na tom snad není nic špatnýho!“

„Od kdy do kdy jste v tom baru seděl?“

„Nevím, ale asi od půl devátý... Mají tam super velkou televizi a zrovna dávali fotbal. Tak jsem tam zůstal a čuměl na něj. Byl jsem tam určitě do dvanácti, pak jsem zaplatil a jel busem domů. Klidně si to ověřte, je to bar U klokanu na Jaselský. Já mám ruce čistý! A co se jako mělo tu noc stát?“

„Další vražda.“ Nina popadla snímek z místa činu a nemilosrdně ho Renému přistrčila k obličejí. Technik na fotce sice zakryl Luciiny oči bílým proužkem, aby ochránil její identitu, ale pohled to byl hrůzyplný. Fiala vyvalil oči.

„Dejte to pryč!“ zařval. „Kurva drát! Chcete říct, že to je moje práce?! To už fakt přeháníte!“

Nina spustila ruku s fotografií podél těla a sledovala blondákův výraz – skoro se zdálo, že začne zvracet. Pokud to na ni hrál, pak vskutku mistrně: jeho mimika naznačovala, že je fotkou Kiary skutečně zděšený. Nehodlala mu to však spolknout.

Fiala zabodl pohled do její tváře. „Heleďte, s tím, co jste mi teď ukázala, mě nemáte jak spojit.“

„Ale mám,“ odvětila spatra. „Existuje totiž důkaz, že jste byl v chatě, kde ta dívka bydlela a byla zavražděna.“

„Já?“ namířil ukazovák na svou hrud’.

„Ano, vy. Bohužel pro vás máme v databázi vaše otisky a další genetické informace o vaší osobě. Ty mluví jasnou řečí. Můžeme je kdykoli použít a najít shodu se stopami z místa, kde došlo ke zločinu. Znáte západní zahrádkářskou oblast? Konkrétně tenhle objekt?“ Vytáhla snímek chaty, a hned po něm vytasila další obrázek.

„A tuhle dívku?“ Z fotografie na Fialu upřeně hleděla dnes už mrtvá Lucie.

René se viditelně zarazil. Najednou nevěděl, co s rukama – chvíli si je mnul, a pak je zastrčil do kapes.

„Tuším, že znáte.“ Nina to vyslovila jako konstatování. „Tak dělejte, mluvejte! Navštívil jste ji v úterý večer?“

Zdálo se, že mladý muž hledá ztracenou řeč. „Ne!“ vyštěkl nakonec. „To je... ta stejná holka, co na tý fotce předtím?“

„Ano. Vy víte, o koho jde, že? Hele, jestli nepřestanete zdržovat, nasadím vám klepeta a pojedeme to dokončit k nám. Když o tom tak uvažuji, je to nejlepší řešení.“

„Ne!“ Fiala zvedl dlaně, jako by se bránil útoku. „To snad kurva není nutný!“

„Tak okamžitě vysypte, co máte s tou ženou společného.“ Ninin hlas řezal jako cirkulárka.

Blondřák se nejistě ošil a potom si olízl rty. „Je mi to trapný... Totiž, víte... Do příc, nemoh bych to říct spíš nějakému chlapovi? Tomu vašemu kolegovi třeba?“ jukl nervózně na Ninu.

Přimhouřila oči. To víš, že jo, pomyslela si. Seidl by zavýskl, kdyby tě teď slyšel, ale já mu tvoje slova rozhodně tlumočit nebudu. „Máte k tomu nějaký závažný důvod?“ dotázala se úsporně, a vystrčila bradu.

„No... to ne.“

„V tom případě mluvte. Ale dělejte, protože mi už opravdu dochází trpělivost!“

Fiala zafuněl a zapíchl zrak do země. „Prostě jsem potřeboval sex. Se ženskou. Žádnou ale nemám... zbytečná námaha nějakou uhánět. Kdyby se domákla, za co mě zabásli, beztak by mě koplá do zadku. Kdo jednou seděl, smrdí kriminálem na sto honů. Jenomže mi to chybí... myslím píchání. Tak, pořád jsem chlap, že jo! A ona... říkala si Kiara... byla šlapka. Doporučil mi ji jeden kámoš. Sem tam si skočíme na pár piv, je fanda do auťáků. Bavili jsme se o ženskejch a já mu řek, jak na tom jsem. No, a on mi dal její číslo, že prej za ní občas zajde a stojí to za to.“

Nina netrpělivě poklepala špičkou boty do nerovné betonové podlahy. „A dál?“

„Kiara měla dobrý ceny a já si tady na velký prachy nepřijdu. Tak jsem jí zavola. Byla to taková rychlovka, přišlo mi, že se se mnou nechce moc zdržovat. Ale já si užil i tak. Zašel jsem k ní pak ještě dvakrát. Ale nezabil jsem ji, jasný?“

Vtáhla do úst spodní ret a dobrých třicet sekund si Fialu přeměřovala doslova ostržím zrakem. Snažila se objevit známky lži a přetvářky, ale bez úspěchu. Zakouslo se do ní roztrpčení.

No to mě podrž! Mám tak horkou stopu, až skoro plápolá, a nakonec to byl jenom krok do prázdna? Hergot!

Přistoupila k Renému tak blízko, že si mohla detailně prohlédnout každý chloupek na jeho obličej. „Jestli mi kecáte, budete toho hořce litovat.“

„Mluvím pravdu!“

Jeho dech páchl po cigaretě, ale ona neustoupila ani o centimetr. „Opakuju vám to naposledy: pokud zjistím, že jste si vymýšlel, škaredě na to doplatíte.“

„Nedoplatím. Já v ničem nejedu!“

„Pokud ano, v pořádku. Ale dám si na vás pozor, mladý muži. Na to se můžete spolehnout!“

Fiala dotčeně přimhouřil oči. „Jsem poctivej občan!“

„Možná. A možná taky ne.“ Nina ho ještě chvíli rentgenovala očima, nakonec však uznala, že tímto výletem jen ztrácela čas. Otisků byla na místě činu hromada, což nešlo opomenout. Kromě tohohle automechanika se tam pohybovala celá řada dalších lidí. A pokud proti Fialovi nebude mít pádné usvědčující materiály, jsou jí jeho daktylky k ničemu. Bohužel.

